

Arrest

nr. 327 220 van 26 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat E. DJAWA *loco* advocaat M. DOUTREPONT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 18 maart 2022 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 22 maart 2022.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekende partij door de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 mei 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekende partij gehoord op 22 april 2024.

1.3. Op 11 juli 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Colombia en van religie katholiek. U verklaart geboren te zijn in Santa Isabel, departement Tolima en het grootste deel van uw leven gewoond te hebben in de stad Cali, departement Valle del Cauca.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

Als kind werd u uit het huis van uw moeder geplaatst vanwege een psychologische problematiek. U werd eerst samen met drie andere jonge kinderen bij een koppel geplaatst in Bogala Grande. Daar heeft u van uw derde tot uw vierde levensjaar gewoond. Gedurende die tijd werden u en de andere kinderen door de man van het koppel seksueel misbruikt. Toen u ongeveer vier jaar oud was ging u bij verre familieleden, die u als uw grootouders beschouwt, wonen in de wijk Antonio Nariño in de stad Cali.

In september 2021 begon u samen met een vriend op kleine schaal te dealen in marihuana. In oktober 2021 werd u benaderd door een lokale figuur, die bekend stond als E.G. U kende hem zelf van feestjes als goedlachse, gezellige man en was niet op de hoogte van zijn andere activiteiten. Hij stelde u voor om met hem te dealen. Bij hem zou u meer kunnen verkopen, meer verdienen en ook meer bescherming genieten.

Al snel bleek dat E.G. u niet uw deel van de opbrengst betaalde. Bovendien beschermde hij u niet toen u bedreigd werd door een andere dealer uit uw buurt. U wilde stoppen met uw werk voor hem en dook onder. Terwijl u ondergedoken was heeft E.G. u vele malen woedend gecontacteerd. Via een vriendin die u kende, kwam u achter zijn ware aard als zeer gevaarlijke figuur. Na enige tijd heeft u opnieuw contact opgenomen met E.G. om hem met behulp van een vriendin de resterende drugs en het materiaal dat hij u had gegeven terug te bezorgen. Uzelf bleef ondergedoken zitten.

In december 2021 vertrok u vanuit Colombia per vliegtuig naar Spanje, en na een nacht in Madrid doorgebracht te hebben bent u doorgereisd naar België. In december ontving u telefonisch bedreigingen van E.G. Hij dreigde onder meer om uw grootmoeder te bezoeken, iedereen daar te doden en haar te beroven. Hij zei ook dat hij u zou vinden als u terug zou keren naar Colombia. In januari 2022 heeft u hem het verschuldigde bedrag per bankoverschrijving betaald. U heeft hem dan geblokkeerd en geen direct contact meer met hem gehad.

Daarnaast kon u in Colombia uw seksuele oriëntatie en genderidentiteit niet openlijk beleven. U sprak privé af met mannen via Grindr en facebook (u gebruikte de eerste app daarnaast ook om te dealen), maar liet aan uw omgeving niet blijken dat u niet heteroseksueel was. Ook in uw uiterlijk voldeed u aan de heersende gendernormen. In België bent u begonnen u anders te kleden, en u voelt zich noch man noch vrouw. U bent in België gediagnosticeerd als zijnde seropositief en bent daarvoor in behandeling.

U kwam België binnen op 4 december 2021, en diende op 22 maart 2022 een verzoek tot internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer gedood te worden door E.G. en gediscrimineerd te worden vanwege uw seksuele oriëntatie, genderidentiteit en het feit dat u seropositief bent.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort en Colombiaanse ID kaart, uw arbeidsovereenkomst in België, uw oranje kaart, uw inschrijvingsbewijs voor volwassenenonderwijs in België, meerdere bewijsstukken van uw medische opvolging in België, een attest van vzw Alias, screenshots van Whatsapp gesprekken tussen u en E.G., screenshots van Whatsapp gesprekken tussen u en een vriend, screenshots van Whatsapp gesprekken tussen u en een vriendin en een bankafschrift.

Op 25 april 2024 maakte uw advocate opmerkingen over betreffende uw persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde HIV-seropositief te zijn. U gaf evenwel niet te kennen hierdoor bepaalde maatregelen nodig te hebben tijdens het persoonlijk onderhoud, en het Commissariaat-generaal kon een dergelijke nood ook niet zelf vaststellen. Het persoonlijk onderhoud verliep probleemloos.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u in Colombia te vrezen hebt voor een lokale drugsdealer gekend als "E.G.", een voormalige drugsleverancier van u. U slaagt er niet in om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren bij terugkeer naar Colombia om onderstaande redenen.

U hebt geen bescherming gezocht bij de overheid. U verklaart dat u problemen hebt met een lokale crimineel, en het is dus aan de eerste plaats aan de Colombiaanse overheid om u hiertegen te beschermen. Pas als u de beschermingsmogelijkheden in uw eigen land hebt uitgeput of deze ontoereikend of afwezig blijken, komt u in aanmerking voor internationale bescherming. U verklaart evenwel dat u zich niet tot de overheid hebt gericht (CGVS p. 21), ondanks de veelheid aan instanties tot wie u zich kan richten (zie informatie toegevoegd aan uw dossier). Dat u zelf betrokken was bij de drugshandel (opmerking advocaat, document 13) is in deze geen dienstig verweer, aangezien er van uit gegaan kan worden dat de Colombiaanse overheid uw rechten als verdachte of veroordeelde misdadiger voldoende zou respecteren (zie landeninformatie gelinkt infra), mocht er een onderzoek naar uw eigen handelingen volgen op een poging om bescherming te zoeken bij de overheid.

U hebt lange tijd gewacht vooraleer internationale bescherming te vragen. U bent in België aangekomen op 4 december 2021 (verklaring DVZ dd. 2 mei 2022, afdeling 32.; CGVS p. 22), en verzocht pas internationale bescherming op 22 maart 2022. Als u werkelijk een vrees koesterde in uw thuisland, kan van u verwacht worden dat u zo snel mogelijk een procedure voor internationale bescherming aanvat, om bijvoorbeeld het risico op repatriëring te minimaliseren. Dat u niettemin drie à vier maanden wachtte om internationale bescherming te vragen, is een aanwijzing dat er geen oprechte vrees in uw hoofd aanwezig is.

U hebt pas voor het eerst in België de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming doorlopen. U hebt Colombia verlaten en bent naar Spanje gereisd, alwaar u een vriendin had die u bijstond (CGVS p. 22) alsook een neef van u die daar woont (CGVS p. 9), maar u hebt geen internationale bescherming gevraagd in Spanje. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliel in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

De door u aangehaalde problemen lijken niet langer actueel. U verklaart dat u problemen had met E.G. omdat u een partij drugs van hem had ontvangen, maar er dan onenigheid was over geld, waarop u het contact met hem verbak, en hij u bedreigde omwille van de drugs en een installatie om drugs te fabriceren/mengen van hem die u nog in uw bezit had. De drugs en toebehoren gaf u via-via terug, maar er stond nog een schuld open voor reeds verhandelde / gebruikte drugs (CGSV p. 10 - 13). Daarop verliet u het land, en bedreigde hij uw grootmoeder, waarop u de openstaande schuld betaalde in januari 2022 (CGVS p. 19, 20). Naderhand bent u niet meer door E.G. gecontacteerd, noch werd uw grootmoeder verder bedreigd (CGVS p. 20). Zelfs als deze zaken voor waar genomen worden, lijken ze daarom reeds twee jaar lang een afgesloten hoofdstuk.

U legt maar weinig geloofwaardige verklaringen af over uw relatie met E.G. U verklaart enerzijds dat hij in de buurt een slechte naam had en berucht was voor het plegen van (huur)moorden. Eén van de selling points van samenwerking met hem was ook dat hij u zou kunnen beschermen tegen andere drugsdealers, wat impliceert dat hij een zware jongen was. Anderzijds houdt u voor dat u helemaal niet wist van zijn kwaadaardige reputatie tot nadat u met hem was beginnen samenwerken en u problemen met hem kreeg (CGVS p. 14 – 16). Dit is niet consistent en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

De documenten die u voorlegt om uw relaas te staven (WhatsApp berichten en bankafschriften; documenten 8 - 11) hebben slechts geringe waarde. Het betreft slechts kopieën, welke onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip-en plakwerk, en bovendien valt niet na te gaan van wie de berichten uitgaan, of naar wie het geld is overgeschreven. Deze kunnen geheel gefabriceerd zijn.

U verklaart dat u in Colombia homoseksuele liaisons had, maar dit voor uw omgeving verborgen hield, en dat u zich sinds uw komst naar België nonbinair identificeert en niet langer cismatief kleedt. U kreeg in België ook een diagnose HIV-seropositief te zijn. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders van 16 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20230216.pdf blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de

nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

2.1. U maakt geen gewag van enige vervolgingsfeiten in Colombia. U verklaart in deze dat u uw seksuele geaardheid wel verborgen hield als mensen daarom vroegen, omdat deze niet strookte met de heersende normen wat betreft religie en gezinsvorming, maar verklaart in één adem "niet dat ze me iets aan zouden doen" (CGVS p. 21). U stelt enkel dat men u mogelijk zou kunnen discrimineren als u zich in Colombia zou gedragen als in België (CGVS p. 12), wat vooralsnog evenwel een hypothetische vrees is.

2.2. U verklaart dat u mogelijk gediscrimineerd zou kunnen worden als HIV-seropositief persoon (CGVS p. 12). Ook deze vrees is evenwel nog volledig hypothetisch, aangezien u pas een diagnose kreeg in België. Het CGVS kan in deze ook geen gegronde vrees voor vervolging vermoeden; op basis van de beschikbare informatie (supra gelinkt) blijkt namelijk dat alle Colombianen toegang hebben tot antiretrovirale therapie, en dat het voor personen in deze situatie (op aangeven van het Grondwettelijke Hof) mogelijk is om discriminatie in de werkomgeving of in de gezondheidszorg aan te klagen.

2.3. Uw advocaat verwijst naar een rapport van HRW uit 2024 waarin melding gemaakt wordt van discriminatie, politiegeweld en moorden op leden van de LGBT-gemeenschap (document 13), maar hierin wordt geen substantieel ander beeld geschetst dan de situatie zoals beschreven supra; de paragraaf die uw advocaat citeert toont op zich al aan dat bijvoorbeeld het moordcijfer voor LGBT-personen stabiel lijkt tussen 2022 en 2023 (respectievelijk 148 moorden en 134 moorden voor de eerste 11 maanden).

U verklaart dat u in uw vroege kindertijd seksueel misbruikt werd. U verbindt hieraan evenwel geen vrees voor vervolging (CGVS p. 11), en deze kan niet vermoed worden aangezien het gaat om een feit ver in het verleden dat naderhand zonder gevolg bleef.

De (overige) documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen.

Wat betreft uw identiteitspapieren, uw documenten verkregen in België, en de documentatie van uw medische toestand (documenten 1 – 7), betreffen dit allen zaken die niet betwist worden.

Uw andere documenten werden supra besproken.

De opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud kunnen de bovenstaande argumenten niet wijzigen (document 12). U brengt een aantal correcties aan op de nota's, welke in rekening genomen werden bij het opstellen van het feitenrelaas en de beslissing.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, noch dat u om deze redenen aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte

eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de verweernota stelt de verwerende partij het volgende:

“Niet-ontvankelijkheid van de vordering

2.1 Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing op donderdag 11 juli 2024 bij aangetekende brief verstuurd werd naar de door de verzoekende partij gekozen woonplaats, zijnde 3271 ZICHEM, (...) (zie formulier ‘Verandering van : Gekozen woonplaats’ dd. van 3 augustus 2023 en NPO, p.1). Naar luid van artikel 39/57, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen moet het beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden ingesteld binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Naar luid van artikel 39/57, §2, 2° van bovengenoemde wet begint de in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijn te lopen, wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst.

De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag. Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.

Te dezen werd de brief die de bestreden beslissing bevat, op donderdag 11 juli 2024 overhandigd aan de postdiensten. Dinsdag 16 juli 2024 is als derde werkdag derhalve de dag van de kennisgeving en de eerste dag van de beroepstermijn, zodat woensdag 14 augustus 2024 de vervalddag is. De kwestieuze beroepstermijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Het op 16 januari ingediende beroep is laattijdig en bijgevolg kennelijk onontvankelijk.”

2.2. In het verzoekschrift zet verzoekende partij het volgende uiteen inzake de ontvankelijkheid *ratione temporis* van het beroep:

“De bestreden beslissing werd op 11.07.2024 per aangetekende zending gericht aan verzoeker, op zijn woonplaats, gelegen te 3271 ZICHEM, (...).

Op 15.07.2024 werd de aangetekende zending teruggestuurd naar het CGVS met als melding: « woont hier niet meer ». Hij ontving bewuste aangetekende zending nooit, noch enig bericht van aanbieding van een aangetekende zending.

In december 2024 richtte hij zich bij de gemeente om een verlenging van zijn AI aan te vragen. Daar kreeg hij het antwoord dat dit niet mogelijk was.

Hij informeerde zijn raadvrouw hiervan, die de gemeente aanschreef om te vragen waarom zulke verlenging werd geweigerd.

De gemeente antwoordde dat er een negatieve beslissing werd genomen in dit dossier.

Verzoekers’ raadvrouw schreef dus het CGVS aan om te vragen of dit klopte.

Op 20.12.2024, daags voor het Kerstverlof, antwoordde het CGVS als volgt:

« Geachte Meester D.(...),

In bijlage vindt u een kopie van de beslissing die naar uw client werd gestuurd, evenals een scan van de aangetekende brief die per post werd ontvangen en op 15/07/2024 bij ons is teruggekomen.

Met vriendelijke groeten, Helpdesk Advocaten. »

(stuk 3)

Verzoeker trachtte dus de aangetekende zending vermeld in deze e-mail op te sporen op de website van Bpost, doch tevergeefs.

Hij diende dus klacht in tegen Bpost per aangetekende zending dd. 08.01.2025, om te betwisten dat hij niet meer op het adres waar hem deze werd aangeboden woonde en om te betwisten dat hij ooit geraakt of geïnformeerd werd van het bestaan van een aangetekende zending voor hem.

(stuk 4)

Gezien de betekenis van de bestreden beslissing op een onregelmatige wijze is geschied, is het juridisch gevolg hiervan dat de termijnen voor de aanvechting ervan niet zijn beginnen lopen tot de dag van de effectieve kennisname ervan door verzoeker, m.n. op 20.12.2024, dag waarop het CGVS een kopie van de bestreden beslissing overmaakte aan de raadvrouw van verzoeker.

(stuk 3)

Dit is een geval van overmacht zoals uit het rechtspraak van de Raad van State blijkt:

(...)

In een soortgelijk geval van overmacht waarin een aangetekende brief verzoeker niet had bereikt, redeneerde uw Raad als volgt:

(...)

In casu is er reden om van overmacht te spreken, aangezien verzoeker nooit een aangetekende brief heeft ontvangen van het CGVS en er aldus ten onrechte werd aangenomen dat hij niet meer op het door het CGVS gebruikte adres woonde. Het zendingsnummer van de brief kon niet worden teruggevonden en er werd een klacht ingediend bij Bpost. (stuk 4)

Verzoeker beroept zich dus geloofwaardig op overmacht waardoor hij niet binnen de wettelijke termijn beroep heeft kunnen instellen.

Huidig verzoekschrift is ingediend binnen een termijn van 30 dagen vanaf 20.12.2024, datum waarop een kopie van de bestreden beslissing aan de raadvrouw van verzoeker werd doorgestuurd, zodanig dat het ontvankelijk is rationae temporis."

2.3. Uit de stukken die aan de Raad werden voorgelegd, blijkt dat verzoekende partij in het raam van haar verzoek om internationale bescherming, overeenkomstig artikel 51/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), woonplaatskeuze deed op volgend adres (...) in 3271 Zichem (administratief dossier, map 4 Bijkomende informatie, "verandering of bevestiging van: gekozen woonplaats" van 22 april 2024). Verzoekende partij bevestigde deze woonplaatskeuze tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud CGVS van 22 april 2024, p. 1).

Artikel 51/2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, is elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. Wanneer de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn raadsman, kan de kennisgeving ook geldig worden verstuurd per faxpost of via elke andere bij een koninklijk besluit toegelaten betekeniswijze."

Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing op 11 juli 2024 aangetekend werd verzonden naar het adres waar verzoekende partij woonplaatskeuze deed. De verwerende partij levert ook het bewijs dat de bestreden beslissing op 11 juli 2024 aangetekend werd verzonden naar (...) in 3271 Zichem (administratief dossier, bewijs aangetekende zending beslissing).

Gelet op artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dient te worden aangenomen dat verzoekende partij de bestreden beslissing heeft ontvangen op dinsdag 16 juli 2024. Dit is ook de eerste dag van de beroepstermijn, zodat de beroepstermijn van dertig dagen verstreek op woensdag 14 augustus 2024. De verzoekende partij heeft haar beroep evenwel pas ingediend op 20 januari 2024.

De beroepstermijn vervat in artikel 39/57, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671). Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer verzoekende partij aantoont dat zij wegens overmacht werd verhinderd tijdig haar verzoekschrift in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, "Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)" in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Zoals hierboven weergegeven, heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing verstuurd naar het correcte adres waar verzoekende partij keuze van woonplaats had gedaan. Deze aangetekende zending kwam op 15 juli 2024 terug toe bij het CGVS met op de enveloppe de vermelding "woont hier niet meer" (administratief dossier, ongeopende enveloppe).

De raadvrouw van verzoekende partij stelt dat verzoekende partij deze zending nooit heeft ontvangen noch enig bericht van aanbidding, dat zij het CGVS contacteerde en op 20 december 2024 van het CGVS het bericht kreeg dat er een negatieve beslissing werd genomen die in bijlage gevoegd werd en die bij aangetekende post op 15 juli 2024 aan haar cliënt werd verstuurd.

Bij het verzoekschrift wordt een klacht gevoegd van de raadvrouw van verzoekende partij bij Bpost, waarbij een printscreen wordt gevoegd van het resultaat van de zoekopdracht op de website van Bpost met de correcte referte van deze zending. Het resultaat van deze correcte zoekopdracht vermeldt *“De barcode/referentie of de postcode ontbreekt of is niet correct. (...) Het is mogelijk dat je zending nog niet gekend is in ons systeem. We raden je aan om het later nog eens opnieuw te proberen of de afzender te contacteren.”*

Ter zitting stelt de raadvrouw van verzoekende partij dat zij tot nu toe nog geen antwoord heeft ontvangen van Bpost op de klacht van 8 januari 2025.

Door het voorleggen van de printscreen met de correcte referte van de aangetekende zending, toont verzoekende partij dus aan dat de aangetekende zending van het CGVS met daarin de bestreden beslissing, niet gekend is in het systeem van Bpost. Er kan dus niet worden nagegaan of deze zending effectief werd aangeboden aan het adres van verzoekende partij. Bij de handgeschreven vermelding *“woont hier niet meer”* op de enveloppe wordt geen verdere uitleg gegeven. Bijgevolg staat niet vast dat deze aangetekende zending effectief werd aangeboden op het correcte adres of dat een bericht in de bus werd achtergelaten. De Raad stelt dus vast dat, om redenen buiten de wil van verzoekende partij, niet is aangetoond dat de aangetekende zending haar bereikt heeft of dat zij ervan verwittigd werd. Er wordt dus niet aangetoond dat het beroep laattijdig is.

Wel staat vast dat de raadvrouw van verzoekende partij op 20 december 2024 een afschrift ontving van de bestreden beslissing. Vanaf dat ogenblik had verzoekende partij dus kennis van de bestreden beslissing en begon de beroepstermijn te lopen, de laatste dag was maandag 20 januari 2025. Dit is ook de dag waarop huidig beroep werd ingediend zodat dit tijdig is.

De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

3. Over de rechtspleging

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. Verzoekschrift

In de uiteenzetting van het enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* en van de kracht van gewijsde van 's Raads arrest nr. 290 296 van 15 juni 2023.

Verzoekende partij gaat in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas en haar naar voor geschoven vrees voor vervolging vanwege E.G., alsook omwille van haar seksuele geaardheid, haar genderidentiteit en -uitdrukking en het feit dat zij HIV-positief is, wel degelijk geloofwaardig zijn.

Verzoekende partij vraagt in hoofdorde haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

4.2. Stukken

Verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift volgende stavingstukken:

- e-mails van de advocaat van verzoekende partij gericht aan het CGVS op 19 juni 2024 en 20 december 2024, een e-mail van de advocaat van verzoekende partij aan de dienst burgerzaken en het hierop volgende antwoord van 19 december 2024 (stuk 3);
- een brief vanwege de advocaat van verzoekende partij gericht aan Bpost van 8 januari 2025 (stuk 4);
- een e-mail van de advocaat van verzoekende partij gericht aan het CGVS op 17 januari 2025 (stuk 5).

4.3. Beoordeling

4.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

4.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de

verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

4.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. In zoverre verzoekende partij behoudens het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel nog andere beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat zij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat zij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Verder laat verzoekende partij na om *in concreto* te verduidelijken in welk opzicht de bestreden beslissing met schending van de kracht van gewijsde van het arrest nr. 290 296 van 15 juni 2023 zou zijn genomen. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt dit onderdeel van het middel niet in aanmerking genomen. Het is de Raad overigens niet duidelijk hoe de kracht van gewijsde van dit arrest, dat betrekking heeft op een geheel andere verzoeker om internationale bescherming, vluchtrelaas en land van herkomst, *in casu* zou zijn geschonden.

4.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

4.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) verzoekende partij slaagt er niet in een gegronde vrees voor vervolging door een lokale drugsdealer – E.G.– en voormalige drugsleverancier voor verzoekende partij aannemelijk te maken vermits:
 - a) verzoekende partij geen bescherming heeft gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten,
 - b) verzoekende partij een tijd heeft gewacht om internationale bescherming te vragen in België,
 - c) verzoekende partij pas voor het eerst in België de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming heeft doorlopen,
 - d) de door verzoekende partij aangehaalde problemen niet langer actueel zijn aangezien zij de drugs en toebehoren via-via teruggaf aan E.G. en zij ook de openstaande schuld betaalde,
 - e) verzoekende partij geen geloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot haar relatie met E. G.,
 - f) de documenten die verzoekende partij voorlegt in dit verband slechts geringe waarde hebben aangezien het slechts kopieën betreffen en bovendien niet kan worden nagegaan van wie de berichten uitgaan of naar wie het geld is overgeschreven;
- (ii) hoewel het CGVS de seksuele geaardheid van verzoekende partij niet in twijfel trekt, moet worden benadrukt dat:
 - a) het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning als vluchteling, een individuele beoordeling dringt zich op,
 - b) verzoekende partij maakt geen gewag van enige vervolgingsfeiten in Colombia,
 - c) verzoekende partij beperkt zich tot een volledig hypothetische vrees aangaande haar vrees om gediscrimineerd te worden als HIV-seropositief; uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat alle Colombianen toegang hebben tot antiretrovirale therapie en dat het voor personen in deze situatie mogelijk is om discriminatie in de werkomgeving of gezondheidszorg aan te klagen,
 - d) de informatie waarnaar de advocaat van verzoekende partij verwijst, schetst geen substantieel ander beeld dan deze waarop het CGVS zijn analyse stoelt;

(iii) wat betreft de verklaringen van verzoekende partij dat zij in haar vroege kindertijd seksueel werd misbruikt, dient opgemerkt dat zij hieraan geen vrees voor vervolging verbindt en deze ook niet kan worden vermoed aangezien het gaat om een feit ver in het verleden dat naderhand zonder gevolg bleef;

(iv) de overige documenten die verzoekende partij voorlegt, zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(v) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

4.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

4.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.5.1. Verzoekende partij vreest bij terugkeer naar Colombia te worden geconfronteerd met vervolging vanwege E.G., die vroeger haar drugsleverancier was. Verder vreest zij te worden gediscrimineerd omwille van haar seksuele geaardheid, genderidentiteit en -uiting. Tevens haalt verzoekende partij aan dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst gediscrimineerd zou worden omwille van het feit dat zij HIV-positief is.

4.3.5.2. Vrees voor vervolging vanwege E.G.

4.3.5.2.1. Verzoekende partij verklaart bij een terugkeer naar Colombia te vrezen te worden gedood door E.G., een lokale drugsdealer die vroeger optrad als drugsleverancier voor verzoekende partij.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekende partij evenwel niet aannemelijk maakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht, dan wel er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin vanwege E.G.

4.3.5.2.2. Zo wijst de commissaris-generaal terecht op het volgende:

“U legt maar weinig geloofwaardige verklaringen af over uw relatie met E.G. U verklaart enerzijds dat hij in de buurt een slechte naam had en berucht was voor het plegen van (huur)moorden. Eén van de selling points van samenwerking met hem was ook dat hij u zou kunnen beschermen tegen andere drugsdealers, wat impliceert dat hij een zware jongen was. Anderzijds houdt u voor dat u helemaal niet wist van zijn kwaadaardige reputatie tot nadat u met hem was begonnen samenwerken en u problemen met hem kreeg (CGVS p. 14 – 16). Dit is niet consistent en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoekende partij merkt in haar verzoekschrift op dat haar verklaringen hoegenaamd niet tegenstrijdig zijn. Zij benadrukt dat E.G. inderdaad een slechte reputatie had, maar dat zij zich daarvan niet bewust was tot zij voor E.G. begon te werken, in het bijzonder toen haar vriendin haar hiervan op de hoogte bracht. Verzoekende partij citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud en merkt op dat zij meermaals heeft herhaald dat zij de slechte reputatie van E.G., toen zij besloot met hem in zee te gaan, nog niet kende.

De Raad merkt op dat verzoekende partij zich met haar betoog in het verzoekschrift in wezen beperkt tot het louter hernemen van eerder afgelegde en niet-aannemelijk bevonden verklaringen, het minimaliseren,

tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Dit kan bezwaarlijk als een dienstig verweer worden beschouwd en verzoekende partij slaagt er dan ook niet in om de voormelde pertinente overwegingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

In zoverre verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift nog hekelt dat de commissaris-generaal haar niet heeft geconfronteerd met haar beweerde tegenstrijdige verklaringen, wijst de Raad erop dat geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat verzoekende partij door middel van de bestreden beslissing kennis heeft genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid heeft gehad om erop te reageren, hetgeen zij ook heeft gedaan. Overigens is verzoekende partij zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die zij aflegt en komt het niet aan de commissaris-generaal toe om het persoonlijk onderhoud te “sturen”.

4.3.5.2.3. Ook de vaststelling dat verzoekende partij geen bescherming heeft gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten ondermijnt de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door haar voorgehouden problemen met E.G. In dit verband staat op goede gronden in de bestreden beslissing te lezen:

“U hebt geen bescherming gezocht bij de overheid. U verklaart dat u problemen hebt met een lokale crimineel, en het is dus aan de eerste plaats aan de Colombiaanse overheid om u hiertegen te beschermen. Pas als u de beschermingsmogelijkheden in uw eigen land hebt uitgeput of deze ontoereikend of afwezig blijken, komt u in aanmerking voor internationale bescherming. U verklaart evenwel dat u zich niet tot de overheid hebt gericht (CGVS p. 21), ondanks de veelheid aan instanties tot wie u zich kan richten (zie informatie toegevoegd aan uw dossier). Dat u zelf betrokken was bij de drugshandel (opmerking advocaat, document 13) is in deze geen dienstig verweer, aangezien er van uit gegaan kan worden dat de Colombiaanse overheid uw rechten als verdachte of veroordeelde misdadiger voldoende zou respecteren (zie landeninformatie gelinkt infra), mocht er een onderzoek naar uw eigen handelingen volgen op een poging om bescherming te zoeken bij de overheid.”

Verzoekende partij benadrukt in voorliggend verzoekschrift dat zij bang was toen zij nog in Colombia verbleef. Zij voert tevens aan dat alles heel snel ging toen de bedreigingen begonnen en het voor haar geen optie was om bescherming aan de Colombiaanse autoriteiten te vragen terwijl zij drugs verkocht.

De Raad benadrukt in dit verband vooreerst dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet daarbij aannemelijk maken dat hij/zij alle redelijke van hem/haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. *In casu* blijkt niet dat verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Colombiaanse overheden wendt om bescherming te vragen. Door in het verzoekschrift louter te hernemen dat zij bang was en geen hulp kon vragen omdat zij zelf betrokken was bij drugshandel, slaagt zij er niet in om de voormelde overwegingen in dit verband te weerleggen.

Verzoekende partij hekelt in haar verzoekschrift nog dat de commissaris-generaal slechts één vraag hieromtrent heeft gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud, terwijl zij een licht had kunnen werpen op de complexiteit voor haar om een klacht in te dienen. De Raad wijst erop dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het persoonlijk onderhoud te “sturen”. Verzoekende partij, noch haar advocaat maakten doorheen het persoonlijk onderhoud enige opmerking met betrekking tot de vraagstelling, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen. Het is dan ook niet ernstig om in onderhavig verzoekschrift plots te beweren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud onvoldoende onderzoek zou zijn gevoerd naar een bepaald element uit het relaas van verzoekende partij. Dit is slechts een *post factum*-bewering, die duidelijk tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissing. Verder verplicht geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe om, zo dit al mogelijk zou zijn, verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud onmiddellijk te confronteren met ieder motief en/of iedere vaststelling die in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Overigens stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen verdere toelichting geeft omtrent de complexiteit in haar hoofde om een klacht in te dienen maar dat zij intendeel haar eerder afgelegde verklaringen herhaalt, zodat zij zich hieromtrent opnieuw tot een blote bewering beperkt.

Verzoekende partij hekelt in het verzoekschrift dat zij niet tijdig toegang kreeg tot haar administratief dossier vanwege het CGVS waardoor zij de landeninformatie waarnaar de commissaris-generaal verwijst niet kon verifiëren (verzoekschrift, stuk 5: een e-mail van de advocaat van verzoekende partij gericht aan het CGVS op 17 januari 2025 met een rappelvraag om het dossier te verkrijgen volgend op haar e-mail van 8 januari 2025). De Raad merkt op dat het inzagerecht de verzoekende partij of haar advocaat toelaat om haar dossier op het CGVS in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde haar verdediging te organiseren. De

Raad benadrukt in dit verband dat verzoekende partij zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de organisatie van haar verdediging en dat het haar toekomt om op diligente en alerte wijze haar verdediging te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze en tijdig de nodige stappen te ondernemen om inzage van het administratief dossier op het CGVS te krijgen. Uit de stukken van het administratief dossier en deze gevoegd bij het verzoekschrift blijkt evenwel niet dat verzoekende partij of haar advocaat een vraag tot inzage aan het CGVS heeft gericht, laat staan dat hieruit kan blijken dat de inzage in het volledige administratief dossier hen zou zijn geweigerd indien zij hierom hadden verzocht. Immers, uit het administratief dossier en de stukken gevoegd bij het verzoekschrift (stuk 5) blijkt enkel dat haar advocaat vroeg om een kopie van het administratief dossier door te sturen. Er bestaat geen enkele rechtsregel waaruit blijkt dat het CGVS verplicht zou zijn om binnen een bepaalde tijdspanne bepaalde stukken over te maken waar per e-mail om wordt verzocht. Uitzondering hierop betreft de procedure voorzien in artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de verzoekende partij een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan opvragen voordat de beslissing over haar verzoek om internationale bescherming wordt genomen. De Raad merkt daarnaast op dat het recht om toegang te verkrijgen tot het administratief dossier niet raakt aan de wettigheid van de bestreden beslissing zelf, maar betrekking heeft op de mogelijkheid om middelen aan te voeren bij de Raad. Volgens vaste rechtspraak moeten in het verzoekschrift alle middelen worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). Te dezen toont verzoekende partij niet aan dat zij *in casu* niet in staat was om een effectieve evenals efficiënte verdediging te organiseren.

4.3.5.2.4. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze terecht considereert dat de door verzoekende partij aangehaalde problemen hoe dan ook niet langer actueel zijn. Te dezen staat in de bestreden beslissing te lezen:

“U verklaart dat u problemen had met E.G. omdat u een partij drugs van hem had ontvangen, maar er dan onenigheid was over geld, waarop u het contact met hem verbak, en hij u bedreigde omwille van de drugs en een installatie om drugs te fabriceren/mengen van hem die u nog in uw bezit had. De drugs en toebehoren gaf u via-via terug, maar er stond nog een schuld open voor reeds verhandelde / gebruikte drugs (CGSV p. 10 - 13). Daarop verliet u het land, en bedreigde hij uw grootmoeder, waarop u de openstaande schuld betaalde in januari 2022 (CGVS p. 19, 20). Naderhand bent u niet meer door E.G. gecontacteerd, noch werd uw grootmoeder verder bedreigd (CGVS p. 20). Zelfs als deze zaken voor waar genomen worden, lijken ze daarom reeds twee jaar lang een afgesloten hoofdstuk.”

Verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift op dat het feit dat zij ondergedoken is en vertrokken is tot op heden problematisch blijft. Zij wijst erop dat zij in Colombia niet gerespecteerd zou worden en dat het gegeven dat zij de schuld betaalde opdat E.G. haar grootmoeder niets zou aandoen niet betekent dat zij niet langer gevaar loopt. In dit verband merkt verzoekende partij op dat E.G. – om macht en geloofwaardigheid te behouden – moet reageren om duidelijk te maken dat het gedrag van verzoekende partij niet ongestraft blijft. Verzoekende partij onderstreept te dezen nog dat E.G. haar opnieuw heeft bedreigd en heeft verteld dat, als zij naar Colombia zou terugkeren, zij elkaar nog wel te zien zouden krijgen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich met dit betoog in feite beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het hernemen van reeds eerder afgelegde en niet geloofwaardig bevonden verklaringen en het minimaliseren van in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Dit kan echter niet worden aanzien als een dienstig en concreet betoog om de voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

4.3.5.2.5. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar voorgelegde documenten ter ondersteuning van haar vrees voor E.G., zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging in dit verband.

4.3.5.2.6. De motieven dat verzoekende partij een lange tijd heeft gewacht om internationale bescherming aan te vragen en de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming voor het eerst pas in België heeft doorlopen, zijn bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op deze overvloedige motieven kan dan ook niet leiden tot de hervorming van de bestreden beslissing.

4.3.5.3. Vrees voor vervolging omwille van haar seksuele geaardheid, genderidentiteit en -uiting

4.3.5.3.1. *In casu* wordt de seksuele geaardheid van verzoekende partij en het feit dat zij zich als non-binair identificeert niet in twijfel getrokken.

Dit neemt echter niet weg dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Colombia niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, met name de COI Focus "*Colombia. Seksuele minderheden en transgenders*" van 16 februari 2023, blijkt – in tegenstelling tot wat verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt – niet dat homoseksuelen en transgenders in Colombia het slachtoffer zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor elke homoseksueel of transgender in Colombia, louter omwille van zijn geaardheid en/of genderidentiteit, zou worden getroffen. Zo bestaat in Colombia een sterk juridisch kader ter bescherming van de rechten van LGBT-personen en ter bestrijding van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten. Volgens het USDOS bestaan er geen wetgeving of officiële maatregelen die discrimineren op basis van seksuele voorkeur wat betreft werk, huisvesting, stateloosheid, of toegang tot onderwijs en gezondheidszorg. Desondanks blijkt dat in Colombia nog steeds sprake is van geweld en discriminatie ten aanzien van LGBT-personen, waaraan ook de autoriteiten zich schuldig maken, en dat de bestaande beschermingsmechanismen in de praktijk niet altijd voldoende werken om dit te voorkomen of te bestraffen. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat het geweld, de discriminatie en intimidatie waarvan LGBT-personen in Colombia het slachtoffer kunnen worden dermate wijdverspreid en systematisch zijn dat sprake zou zijn van groepsvervolging, noch dat de bestaande beschermingsmechanismen dermate gebrekkig en disfunctioneel zouden zijn dat zij in geen enkel geval als doeltreffend kunnen worden beschouwd. Dit kan immers niet blijken uit de landeninformatie die de advocaat van verzoekende partij gedurende de administratieve procedure aanvoert.

Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal afhangt van de specifieke context. Zo blijken er ook wat betreft het risico om te worden geconfronteerd met geweld en intimidatie grote verschillen te bestaan tussen het behoren tot een seksuele minderheid in Bogotá of andere grote steden en kleinere steden of het platteland. De over het algemeen wat traditionelere Caraïbische regio van Colombia kent ook hogere cijfers van geweld ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders dan de rest van het land. Verder blijkt uit de bronnen dat LGBT-personen van Afrikaanse origine het risico lopen om dubbel te worden gediscrimineerd. LGBT-personen die wonen in regio's van Colombia die worden getroffen door het gewapend conflict lopen volgens de NGO Colombia Diversa een groter risico op geweld dan LGBT-personen in andere delen van het land, waarbij zij die zich actief inzetten voor de mensenrechten in hun woongebied nog een extra risico lopen. Wat betreft de toename van het aantal geweldplegingen tegen LGBT-personen sinds de uitbraak van de Covid-19 pandemie, dient erop te worden gewezen dat de NGO Colombia Diversa in een rapport uit 2022 vermeldde dat ze tussen 28 april 2021 en 4 juni 2021, de periode van de Paro Nacional (Nationale Staking), zeven geverifieerde gevallen van politiegeweld tegen personen uit de LGBT-gemeenschap hebben geïdentificeerd. Deze zeven gevallen deden zich voor in de departementen Atlántico, Boyacá, Cauca, Quindío en Valle del Cauca en hielden grotendeels verband met onregelmatige politieprocedures. Ook werd een geval van seksueel geweld geregistreerd in Atlántico. In een rapport van december 2022 documenteerde Amnesty International hoe vrouwen en LGBT-demonstranten, journalisten en mensenrechtenverdedigers het slachtoffer werden van seksueel geweld en andere vormen van gender-gerelateerd geweld door toedoen van de Colombiaanse Nationale Politie en haar Mobile Anti-Riot Squad (Escuadrón Móvil Antidisturbios) tijdens de Paro Nacional in 2021. Concreet documenteert Amnesty International 28 gevallen van gender-gerelateerd geweld dat plaatsvond in zeven steden tegen vrouwen en LGBT-personen in de context van de protesten. Hierbij ging het om 24 incidenten met vrouwen en meisjes en 4 met mannen, waaronder één homoseksueel.

Niettegenstaande de prevalentie van conservatieve opvattingen over seksualiteit en gender binnen de Colombiaanse samenleving, blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat LGBT-personen in toenemende mate participeren aan het politieke leven en zichtbaar zijn in de media en de publieke ruimte, dat meerdere Colombiaanse steden een bruisende LGBT-gemeenschap kennen, dat in Colombia diverse kleinere groeperingen en grotere organisaties actief zijn die ijveren voor de maatschappelijke aanvaarding en het vrijwaren van de rechten van de LGBT-gemeenschap en dat in de grotere steden optochten als de Gay Pride en andere feesten of demonstraties van de LGBT-gemeenschap zonder problemen kunnen plaatsvinden. Door in haar verzoekschrift enkel selectief enkele passages te citeren uit de voornoemde COI Focus van 16 februari 2023 en bij haar verzoekschrift meer recente informatie te voegen die in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd en waaruit dus niet kan blijken dat deze informatie thans verouderd is, werpt verzoekende partij hierop geen ander licht.

Op basis van het geheel van de door de partijen aangebrachte informatie kan niet *a priori* worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia met een redelijke mate van

waarschijnlijkheid het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Bijgevolg blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Verzoekende partij moet daarbij op basis van haar individuele omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken.

4.3.5.3.2. Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat zij in België een diepgaande bewustwording heeft doorgemaakt met betrekking tot haar genderidentiteit en -uitdrukking, die nu ook zeer zichtbaar is geworden. Zij merkt op dat zij haar genderuitdrukking onder geen beding openlijk zou kunnen beleven in Colombia en dat zij enkel gespaard is gebleven van zwaar geweld omdat zij zelf erg voorzichtig was en zich niet openlijk gedroeg als homoseksueel en non-binair.

Verzoekende partij kan worden bijgetreden waar zij in het verzoekschrift opmerkt dat van haar niet kan worden verwacht dat zij haar homoseksuele geaardheid verbergt om het risico op vervolging te vermijden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, punt 76). Uit de beschikbare landeninformatie komt niet naar voor dat de situatie van LGBT-personen in Colombia van die aard is dat het verborgen houden van de geaardheid noodzakelijk is om daden van vervolging te vermijden.

Verder blijkt uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoekende partij haar geaardheid in Colombia niet geheel verborgen, doch in zekere mate openlijk beleefde. Uit de verklaring van verzoekende partij blijkt dat zij een sociaal leven had in Colombia. Verzoekende partij verklaart tevens dat zij privé wel haar homoseksualiteit beleefde in Colombia, dat zij partners ontmoette in de avond en afspraak via Facebookgroepen en Grindr (administratief dossier, CGVS, p. 21). Verder blijkt dat verzoekende partij zich tot een organisatie wendde die de LGBTQ-gemeenschap steunden en via hen ook bloedonderzoeken liet uitvoeren (*ibid.*, p. 22). Tevens blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij in haar land van herkomst heeft kunnen studeren en toegang had tot de arbeidsmarkt. Zo heeft zij een technisch diploma elektriciteit, kon zij een technische opleiding boekhouding opstarten en heeft zij in de kledingsector gewerkt van 2016 tot 2021 (*ibid.*, p. 8). De Raad merkt bovendien op dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat er wel vermoedens bestonden rond haar geaardheid. Zo verklaart zij dat zij haar nagels lakte en mensen haar vroegen of zij homoseksueel was omdat zij lichtelijk “*verwijfd*” is (administratief dossier, CGVS, p. 9 en 21), doch dat dit kennelijk niet heeft verhinderd dat zij een scholing kon afwerken, toegang had tot de arbeidsmarkt en huisvesting genoot (*ibid.*, p. 7-9).

Bijgevolg kan uit de verklaringen van verzoekende partij, in tegenstelling tot wat zij in het verzoekschrift lijkt voor te houden, niet blijken dat zij genoodzaakt was haar geaardheid te allen koste en tijde verborgen te houden in Colombia, noch dat zij dit zou moeten doen bij een eventuele terugkeer.

4.3.5.3.3. Verder stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk feit volgt waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid actueel dient te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

In dit verband wordt in de bestreden beslissing pertinent overwogen:

“U maakt geen gewag van enige vervolgingsfeiten in Colombia. U verklaart in deze dat u uw seksuele geaardheid wel verborgen hield als mensen daarom vroegen, omdat deze niet strookte met de heersende normen wat betreft religie en gezinsvorming, maar verklaart in één adem “niet dat ze me iets aan zouden doen” (CGVS p. 21). U stelt enkel dat men u mogelijk zou kunnen discrimineren als u zich in Colombia zou gedragen als in België (CGVS p. 12), wat vooralsnog evenwel een hypothetische vrees is.”

Verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift dat deze vrees enkel als hypothetisch te beschouwen is omdat zij haar geaardheid daar tot nu toe verborgen hield.

De Raad merkt op dat uit voormelde vaststellingen (*supra* punt 4.3.5.3.2.) blijkt dat er minstens vermoedens bestonden met betrekking tot de geaardheid van verzoekende partij. Verder blijkt uit de voormelde verklaringen van verzoekende partij dat zij getuigt van een grote mate van zelfredzaamheid. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat zij haar geaardheid bij een terugkeer naar Colombia niet in zekere mate openlijk kunnen leven.

Wat betreft de eventuele discriminatie ten aanzien van homoseksuelen in Colombia, wijst de Raad erop dat het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Dit is *in casu* niet het geval. Zoals hierboven reeds uiteengezet, blijkt dat verzoekende partij in Colombia kon studeren, werk kon uitoefenen, sociale contacten onderhield en huisvesting had. *In casu* is er geen sprake van een systematische discriminatie.

De loutere verwijzing in het verzoekschrift naar algemene informatie over de situatie van LGBT-personen in Colombia waarbij blijkt dat bendes, de autoriteiten en de bevolking geweld plegen tegenover LGBT-personen, volstaat niet daar uit de beschikbare informatie niet kan blijken dat iedere LGBT-persoon in Colombia louter door zijn aanwezigheid aldaar het risico loopt te worden gevisieerd of vervolgd (*supra*). Verzoekende partij moet haar vrees voor vervolging aldus *in concreto* aannemelijk maken en een loutere verwijzing naar algemene informatie kan daartoe niet volstaan. Verzoekende partij haalt evenwel geen enkel concreet, actueel, of voldoende zwaarwegend persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor vervolging omwille van haar geaardheid en/of genderidentiteit bij terugkeer naar Colombia. Verzoekende partij toont dan ook niet *in concreto* aan dat zij bij een terugkeer naar Colombia een vrees voor vervolging heeft omwille van haar seksuele geaardheid, noch dat de situatie in Colombia voor haar als non-binair en homoseksueel ondraaglijk zou zijn.

Verder kan verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij in het verzoekschrift optekent dat uit de algemene landeninformatie blijkt dat de huidige mechanismen in Colombia niet efficiënt genoeg zijn om leden van de LGBT-gemeenschap te beschermen. Wat betreft de beschermingsmogelijkheden in Colombia tegen gendergerelateerd geweld en discriminatie blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat, naast de nationale beschermingsmechanismen die gelden voor alle Colombianen, verschillende maatregelen werden genomen die zich expliciet richten op seksuele minderheden en transgenders, zoals expliciete beschermingsmechanismen voor de LGBTI-gemeenschap die in de nationale politiecode worden beschreven, en de oprichting van een Nationaal Bureau voor Dringende Zaken. De beschikbare landeninformatie legt evenwel ook bloot dat de beschermingsmechanismen veelal onvoldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen en dat het geweld tegen seksuele minderheden en transgenders gepaard gaat met een hoge mate van straffeloosheid, doch het blijkt niet dat de bestaande beschermingsmechanismen dermate gebrekkig en disfunctioneel zouden zijn dat zij in geen enkel geval als doeltreffend kunnen worden beschouwd.

Daarenboven is hoger komen vast te staan dat verzoekende partij heeft nagelaten hulp te zoeken voor de voorgehouden problemen met E.G. (*supra* punt 4.3.5.2.3.). Waar kan worden aangenomen dat de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten ten aanzien van personen van de LGBT-gemeenschap niet steeds effectief en/of gegarandeerd is, blijkt uit de beschikbare informatie dat er wel degelijk beschermingsmogelijkheden voor LGBT-personen bestaan in Colombia. Er kan dan ook wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekende partij toch zou hebben getracht om deze beschermingsmogelijkheden te benutten.

4.3.5.3.4. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekende partij HIV-positief is en dat zij gediagnosticeerd werd in België (administratief dossier, CGVS, p. 6 en 21). Dat verzoekende partij HIV-positief is wordt niet betwist door de commissaris-generaal.

Verzoekende partij houdt voor dat zij omwille van haar HIV-aandoening bij terugkeer naar Colombia gediscrimineerd zal worden en merkt op dat één derde van de HIV-positieve personen de nodige medische zorgen wordt ontzegd.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Dergelijk risico dient *in concreto* te worden aangetoond.

Uit de COI Focus, "*Colombia. Seksuele minderheden en transgenders*" van 16 februari 2023 blijkt dat de Colombiaanse Grondwet geen specifieke restricties bevat die enkel gelden voor seksuele minderheden en dat er evenmin een wettelijk verbod bestaat op relaties tussen personen van hetzelfde geslacht. Zoals reeds *supra* aangekaart bestaan er volgens USDOS geen wetgeving of officiële maatregelen die discrimineren op basis van seksuele voorkeur wat betreft werk, huisvesting, stateloosheid, of toegang tot onderwijs en gezondheidszorg.

Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat er in de praktijk weliswaar sprake blijkt te zijn van gevallen van discriminatie inzake het recht op gezondheidszorgen, wat niet alleen blijkt uit de door verzoekende partij aangehaalde artikelen en rapporten in het verzoekschrift (p. 16-17), maar ook uit de COI Focus, "*Colombia. Seksuele minderheden en transgenders*" van 16 februari 2023, waarin wordt aangekaart dat er discriminatie kan optreden en dit vooral het geval lijkt te zijn bij transgenders, waarbij twee voorbeelden worden gegeven.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift lijkt aan te kaarten dat zij omwille van haar HIV geen recht zal hebben op medische zorgen, stelt de Raad vast dat specifiek voor wat betreft het recht op behandeling tegen HIV, de COI Focus, "*Colombia. Seksuele minderheden en transgenders*" van 16 februari 2023 op uitgebreide wijze stelt wat volgt:

“Volgens de meest recente cijfers van eind 2022 leven er in Colombia ongeveer 134.636 mensen met hiv, waarvan 77,41 % mannen, voornamelijk binnen de leeftijdscategorie van 25 tot 34 jaar. De meeste gedetecteerde gevallen zijn geconcentreerd in Bogotá, Antioquia en Valle del Cauca. Het Global Fund to Fight Aids, Tuberculosis en Malaria schat dat eind 2022 ongeveer 40.000 mensen in Colombia niet weten dat zij besmet zijn met hiv. In augustus 2022 is men gestart met een proefproject in zeven steden (Bogotá, Medellín, Cali, Cartagena de Indias, Barranquilla, Pereira en Bucaramanga) waar men via een app een gratis hiv-detectietest kan aanvragen die men thuis kan uitvoeren. Dit om het aantal personen dat op de hoogte is van hun besmettingsstatus op te krikken.

Colombia heeft de op drie na hoogste aantal personen besmet met hiv/aids van alle Latijns-Amerikaanse landen en wetenschappelijk onderzoek van januari 2021 toont aan dat het aantal vastgestelde gevallen toeneemt. Ondanks deze stijging bleef het aids-sterftecijfer de laatste jaren stabiel. Volgens de onderzoekers hebben alle Colombianen en legale migranten toegang tot antiretrovirale therapie (ART) maar deze is niet in alle delen van het land even toegankelijk. De recente immigratiestroom van Venezolanen draagt ook bij aan de uitbreiding van de hiv-epidemie in Colombia. Gezien de ineenstorting van het gezondheidszorgsysteem in Venezuela, migreren Venezolanen met hiv naar Colombia op zoek naar behandeling. Hoewel immigranten met permanente verblijfsvergunningen volledige toegang hebben tot het gezondheidszorgsysteem, inclusief gratis ART, heeft de massale toestroom van Venezolanen in Colombia geleid tot een overbelasting van het systeem waardoor er veel vertragingen worden gemeld.

De toegang tot gezondheidszorg voor Venezolanen zonder verblijfsstatus werd initieel ook beperkt tot een enge definitie van spoedhulp wat de toegang tot ART bemoeilijkte. In 2021 oordeelde het Grondwettelijk Hof van Colombia dat ART essentieel is voor het overleven van een hiv-patiënt, ongeacht de migratiestatus, en dat de noodzakelijke diensten steeds moeten worden toegekend. Het rapport van het USDOS van maart 2022 geeft aan dat er meldingen waren van maatschappelijk geweld of van discriminatie ten aanzien van personen die lijden aan hiv/aids. In een overheidssurvey uit 2015, dat wordt aangehaald door USDOS, geeft 78 % van de personen met hiv of aids aan discriminatie te ondervinden. Het rapport vermeldt echter niets over een eventuele andere behandeling van seksuele minderheden en transgenders met hiv ten opzichte van personen met hiv die niet tot deze gemeenschap behoren.

Een wetenschappelijk onderzoek, gepubliceerd in september 2022 in het International Journal of Environmental Research and Public Health, gaat na of de wettelijke bescherming van mensen met hiv in Colombia toereikend is. De onderzoekers concluderen dat het wettelijke kader voldoende uitgebouwd en volledig is maar dat er desondanks nog steeds discriminatie kan voorkomen. De onderzoekers baseren zich hiervoor onder andere op een aantal recente rechtszaken (2021-2022) die USDOS, door personen met hiv werden aangespannen voor het Grondwettelijk Hof, om bijvoorbeeld discriminatie in de werkomgeving of in de gezondheidszorg aan te klagen. Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat deze discriminatie plaatsvond en verplichtte de aangeklaagde partij de discriminatie ongedaan te maken. De onderzoekers besluiten:

“The specific decrees and laws guaranteeing the rights and duties of people with HIV/AIDS have been very important to improve the quality of life of these people, and represent progress toward addressing the obstacles and barriers that they encounter in various spheres of life. In addition, these regulations provide legal certainty and protect human rights and fundamental freedoms. Although the legal framework formally guarantees the rights of people with HIV/AIDS in Colombia, this population still suffers violations of protected rights. [...] The violation of these rights is confirmed in the tutela judgments analyzed, since the Constitutional Court concluded the violation of these rights and expressed the obligation to take the necessary measures to restore the violated rights.”

Verder verwijzen de onderzoekers ook op de aanpassing van artikel 370 van het Strafwetboek, het welke mensen met hiv verbodt handelingen te stellen waardoor ze andere mensen konden besmetten. Hierop stond een straf van zes tot twaalf jaar gevangenis. Dit artikel werd in 2019 door het Grondwettelijk Hof ongrondwettelijk verklaard.¹⁶⁷ Het onderzoek vermeldt niets over de specifieke situatie van personen uit de LGBT-gemeenschap met hiv.

Het jaarrapport van Colombia Diversa uit 2022 dat het geweld en bedreigingen ten aanzien van de LGBT-gemeenschap voor 2021 in kaart bracht, vermeldt evenmin iets over LGBT-personen die lijden aan hiv.

Op 28 september 2021 werd het rapport HIVdas Truncadas voorgesteld, opgesteld door Caribe Afirmativo en Red Somos, in samenwerking met José Fernando Serrano, hoogleraar aan de Universidad de los Andes. Het rapport gaat over de ervaringen van mensen met hiv ten tijde van het gewapende conflict. Het legt aan de hand van vele getuigenissen, waaronder de interviews met vijftien LGBTIQ-personen die hiv-positief zijn, bloot hoe hier systematische vervolging heeft plaatsgevonden tegen deze personen. Het rapport vermeldt het geweld dat werd gebruikt door de gewapende groeperingen die verschillende gebieden en gezondheidsdiensten controleerden, zoals bijvoorbeeld in Vista Hermosa (departement Meta) waar de FARC-EP de hele gemeenschap dwong om hiv-testen af te leggen. Het rapport werd eveneens overgemaakt aan de Waarheidscommissie.”

Aldus blijkt dat (a) alle Colombianen en legale migranten toegang hebben tot antiretrovirale therapie (ART); (b) het wettelijke kader voldoende uitgebouwd en volledig is, maar dat er desondanks nog steeds discriminatie kan voorkomen; (c) het Colombiaanse Grondwettelijk Hof zich heeft uitgesproken tegen

discriminatie; (d) het jaarrapport van Colombia Diversa uit 2022 dat het geweld en bedreigingen ten aanzien van de LGBT-gemeenschap voor 2021 in kaart bracht, niets vermeldt over LGBT-personen die lijden aan HIV.

Op basis van het geheel van de door de partijen aangebrachte informatie en hoewel er nog sprake kan zijn van discriminatie ten aanzien van personen met HIV, kan niet *a priori* worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia, die lijdt aan HIV, met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dat een lid van de LGBT-gemeenschap met HIV anders behandeld wordt, vindt geen steun in de meest recente landeninformatie die voorligt.

De commissaris-generaal oordeelt vervolgens op goede gronden als volgt:

“U verklaart dat u mogelijk gediscrimineerd zou kunnen worden als HIV-seropositief persoon (CGVS p. 12). Ook deze vrees is evenwel nog volledig hypothetisch, aangezien u pas een diagnose kreeg in België. Het CGVS kan in deze ook geen gegronde vrees voor vervolging vermoeden; op basis van de beschikbare informatie (supra gelinkt) blijkt namelijk dat alle Colombianen toegang hebben tot antiretrovirale therapie, en dat het voor personen in deze situatie (op aangeven van het Grondwettelijke Hof) mogelijk is om discriminatie in de werkomgeving of in de gezondheidszorg aan te klagen.”

Door louter te volharden in haar hypothetische vrees en te verwijzen naar algemene landeninformatie, brengt verzoekende partij geen enkel concreet verweer aan om voormelde overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

Gelet op voorgaande toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat zij persoonlijk het risico loopt om in Colombia te worden bedreigd of vervolgd omwille van haar HIV-besmetting als lid van de LGBT-gemeenschap.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoekende partij vrij de mogelijkheid heeft om een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet.

4.3.5.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift het motief ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat wat betreft de verklaringen van verzoekende partij dat zij in haar vroege kindertijd seksueel werd misbruikt, dient opgemerkt dat zij hieraan geen vrees voor vervolging verbindt en deze ook niet kan worden vermoed aangezien het gaat om een feit ver in het verleden dat naderhand zonder gevolg bleef. De overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

4.3.5.5. Verzoekende partij voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot overige documenten die zij in de loop van de procedure heeft voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

4.3.5.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partij niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

4.3.5.7. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

4.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.3.6.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht dan wel dat de feiten niet zwaarwichtig genoeg en/of actueel zijn. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geïdende.

4.3.6.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdadigroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de

bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Zoals hierboven vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekende partij leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de verklaringen van verzoekende partij over haar herkomst en laatste verblijfplaats in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Valle del Cauca worden beoordeeld. Hoewel uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het departement Valle del Cauca behoort tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict, blijkt uit deze landeninformatie evenzeer dat dit niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich meebrengt en er op dit moment geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken.

4.3.6.3. Verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekende partij niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.3.9. Waar verzoekende partij in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET